

Anul XIV, Nr. 345
28 februarie 2021

Duminica a XXXIV - a după Rusalii
- a întoarcerii fiului risipitor -

Parohia Vovidenia Galați

- buletin duhovnicesc bilunar -
ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X

2021 – „Anul omagial al
pastorației românilor din
afara României“ și „Anul
comemorativ al celor adormiți
în Domnul; valoarea liturgică
și culturală a cimitirelor“

„Fraților, toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa biruit de ceva. Bucatele sunt pentru pântece și pântecele pentru bucate și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte. Trupul însă nu e pentru desfrânare, ci pentru Domnul, și Domnul este pentru trup. Iar Dumnezeu, Care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi, prin puterea Sa. Oare nu știți că trupurile voastre sunt mădularele lui Hristos? Luând deci mădularele lui Hristos, le voi face mădularele unei desfrânate? Nicidecum! Sau nu știți că cel ce se alipește de desfrânată este un singur trup cu ea? «Că vor fi – zice Scriptura – cei doi un singur trup». Iar cel ce se alipește de Domnul este un duh cu El. Fugiți de desfrânare! Orice păcat pe care-l va săvârși omul, este în afară de trup. Cine se dedă însă desfrânării, păcătuiește în însuși trupul său. Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, Care este în voi, pe Care-L aveți de la Dumnezeu și că voi nu sunteți ai voștri? Pentru că ați fost răscumpărați cu preț! Slăviți, deci, pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu“.

(I Corinteni VI,12-20)

Care sunt soroacele de pomenire ale celor adormiți?

Un articol de: Pr. Asist. Dr. Silviu Tudose

În Biserica Ortodoxă, cea mai frecventă slujbă care se face pentru cei adormiți este **parastasul**, un rezumat al slujbei Însmormântării, cu rugăciunile de dezlegare și iertare rostite de fiecare dată. Primul parastas sau prima pomenire coincide cu pomana care se face în ziua însmormântării. Acesta este primul soroc, la *trei zile* după moarte. După aceea, se fac parastase la fiecare soroc de pomenire: la *nouă zile*, la *40 de zile* (șase săptămâni), la *trei, șase și nouă luni*, la *un an*, în fiecare an până la *șapte ani* după moarte și, după aceea, în *sâmbetele morților* de peste an. Fiecare din aceste soroace au fost rânduite în funcție de un eveniment sau un simbolism aparte.

La trei zile se face pomenire în cinstea Sfintei Treimi și a Învierii cea de a treia zi din morți a Mântuitorului.

La nouă zile se face pomenire pentru ca cel adormit să fie așezat de Dumnezeu cu cele nouă cete îngerești sau cu cele nouă cete ale sfinților, și în amintirea ceasului al nouălea, când, înainte de a muri pe Cruce, Mântuitorul a făgăduit tâlharului Raiul.

La 40 de zile (șase săptămâni), pentru că între Învierea și Înălțarea Mântuitorului au trecut 40 de zile. După moarte, și sufletul se înalță la Dumnezeu, Care l-a creat, fiind judecat. Ne rugăm acum, la ceasul judecării, pentru a fi primit în ceata dreptilor. Legat de această pomenire, Sfântul Ambrozie al Mediolanului vedea în ea pilda lui Iosif, Patriarhul Vechiului Testament, care și-a plâns tatăl, în Egipt, timp de 40 de zile, după moartea acestuia.

La 3, 6 și 9 luni, spre slava Sfintei Treimi, în care răposatul a crezut. Toate aceste „termene” sunt derivate ale numărului trei, care desemnează prin excelență cele trei persoane ale Sfintei Treimi: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

La un an, în amintirea perioadei în care Biserica se afla sub mânia persecutorilor și când ziua morții unui mucenic devenea zi de prăznuire pentru întreaga comunitate. Ziua morții era, de fapt, ziua de naștere în Împărăția cerurilor.

Annual, până la șapte ani (numărul șapte, în spiritualitatea creștină, exprimă perfecțiunea și sfințenia, amintind și de cele șapte zile ale creației lumii).

Annual, în sâmbetele morților (numite de iarnă, de vară și, în unele zone, de toamnă).

Soroacele de care am amintit au primit de-a lungul timpului și alte explicații, pe lângă cea teologică, pe care le-am menționat. Una dintre ele este cea potrivit căreia, până la 40 de zile, când are loc judecata particulară, sufletul peregrinează încă pe pământ, mai ales prin locurile în care a viețuit, trecând prin vămile văzduhului, privite ca etape premergătoare judecării. Această teologumenă are ca punct de plecare părerea Sfântului Macarie Alexandrinul (†395), în scrierea sa *Cuvânt pentru ieșirea sufletului*.

De asemenea, pe baza celor descrise în Sinaxarul Sâmbetei morților (de dinaintea Duminicii Înfricoșătoarei Judecări), întărite și de părerea unuia dintre cei mai importanți tâlcuitori ai cultului nostru, Sfântul Simeon al Tesalonicului, se poate face o analogie între soroacele de pomenire și descompunerea trupului omenesc după moarte, așa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor. Excepție fac trupurile care nu putrezesc, fie din cauza anumitor păcate din timpul vieții, nedezlegate, sau în urma unor condiții fizice speciale în care sunt îngropate, fie, în cel mai fericit caz, datorită darului sfințeniei și al nestricăciunii pe care-l primesc drept răsplată de la Dumnezeu. Astfel, se spune că în a treia zi după ce moare omul începe să i se desfigureze fața, iar în a noua, restul trupului începe să se strice, cu excepția inimii, care se strică în a 40-a zi. De asemenea, în timpul a șapte ani de la moarte, trupul omului se dezintegrează total și se duce în „pământul din care a fost luat”. Se pare că acest proces firesc de descompunere se petrece exact în sensul invers al celui de formare a trupului omenesc, în pântecul mamei: mai întâi se formează inima, apoi cele ale trupului, fața fiind ultima care se desăvârșește, înainte de naștere.

Zilele de pomenire generală a morților

Ziua de sâmbătă a fiecărei săptămâni, cu excepția celor în care rânduiala tipiconală nu prevede acest lucru, este consacrată pomenirii morților. Așa cum fiecare

duminică este o aducere aminte și o retrăire a Învierii Domnului, fiecare sâmbătă este o imitare a Sâmbetei Mari, în care Mântuitorul Hristos S-a aflat „în mormânt cu trupul, în iad cu sufletul, în rai cu tâlharul și pe scaun împreună cu Tatăl și cu Duhul”.

Există în cursul anului bisericesc și trei sâmbete în care cei adormiți sunt comemorați în mod solemn, într-un mod general. Prima dintre ele este **Sâmbăta Moșilor de iarnă**, care precede Duminica Înfricoșătoarei Judecăți sau a Lăsatului sec de carne, când dumnezeieștii Părinți au hotărât pomenirea tuturor celor din veac adormiți, întru dreapta credință, în nădejdea învierii veșnice. Această comemorare a fost rânduită acum, pentru că în ziua următoare este prăznuită cea de a Doua Venire a Domnului, când va judeca lumea. Rugăciunea pentru cei adormiți devine astfel o imagine a mării adunări eshatologice care va precede Judecata, la care sperăm să dobândim cu toții răspuns bun.

A doua zi de pomenire generală a morților este **Sâmbăta Moșilor de vară**, care precede Duminica Pogorării Sfântului Duh. A fost rânduită această pomenire pentru ca și ei să se bucure împreună cu noi, cei vii, de venirea Duhului de a doua zi.

În Biserica Ortodoxă Română este prăznuită și **Sâmbăta Moșilor de toamnă**, chiar dacă această zi nu este consemnată ca atare în cărțile de slujbă, de obicei în prima sâmbătă a lunii noiembrie.

Toate aceste sâmbete sunt numite *ale moșilor*, deoarece prin cuvântul „moș” sunt denumiți înaintașii dintr-un neam („din moși-strămoși” este o expresie care arată vechimea necunoscută a unui lucru). Alături de sâmbetele morților mai există și alte câteva zile în care îi pomenim pe cei adormiți, care sunt foarte importante și respectate cu multă evlavie de creștinii ortodocși.

Mai întâi, în **perioada Postului Mare**, când morții sunt pomeniți în ceea ce numim **rânduiala sărindarelor**, adică a pomelnicilor pe care credincioșii le aduc la biserică, pentru a fi pomenite timp de 40 de zile (*saranda*, în greaca modernă, înseamnă 40). „Dezlegarea” sau finalul acestor pomeniri se face în Sâmbăta lui Lazăr, nicidecum în Joia Mare. Conform rânduiei tipiconale, după Sâmbăta lui Lazăr, până în Duminica Tomii, nu se fac parastase.

Pomeniri ale morților se fac și în **zilele hramurilor bisericilor**, pentru ctitorii acestora, sau de **praznicul Înălțării Domnului**, pentru eroii care s-au jertfit pentru apărarea credinței.

În sfârșit, o pomenire a morților, de influență slavă, neacceptată oficial, ci doar îngăduită de Biserică, este și cea care se cheamă **Paștele blajinilor**, săvârșită luni sau marți, după Duminica Tomii.

(Rubrică realizată de pr. Ciprian Băra, Ziarul Lumina, 25 Februarie 2021)

Lămâiul, de 20 de ani cu noi în Biserica Vovidenia

„În biserica noastră există de mulți ani un martor discret al tuturor rugăciunilor noastre. Ne este alături în momentele de pocăință, ca și în cele de bucurie duhovnicească.

Este cu noi la fiecare Liturghie, ne ascultă prohoadele și se luminează de Lumina Sfântă a Învierilor. Ne petrece cu bucurie pe fiecare, atunci când trecem pe lângă el cu lumânarea de împărtășanie aprinsă.

Este vorba despre lămâiul bisericii noastre, cel mare, frumos și plin de rod parfumat în fiecare iarnă. Anul acesta împlinește 20 de ani de când a venit la noi și de când este parte din biserica Vovidenia. Își mai imaginează cineva strana bisericii fără coroana verde a lămâiului? Parcă e acolo dintotdeauna!

Unora dintre noi ne-a fost martor la cununie și decor în fotografiile cu amintiri. Pe cei mici ai noștri îi știe de la botez, iar mai apoi, când anii au trecut, le-a ascultat glasurile vioaie vestind nașterea lui Iisus.

Alți ani au trecut, cei mici sunt mari de-acum, iar lămâiul e tot acolo, loial, așteptând să crească sub ramuri noi generații de creștini.

Dar de fapt povestea lămâiului nostru este mai veche de 20 de ani și ne-a spus-o doamna preoteasă Tudorița Pelin.

Semințele lămâiului au fost puse în pământ în anul 1953, atunci când doamna Florica Dumitriu a adus pe lume o fetiță. Doamna Dumitriu era nelipsită din biserică, poate că mulți creștini și-o mai amintesc încă. Era o doamnă slăbuță, minionă. La slujbe stătea totdeauna în față, chiar în stranele unde este acum lămâiul. Era tare sprintenă și prietenoasă.

Doamna Florica avea acasă o camera specială pentru lămâi, unde acesta avea aer și lumină din belșug, iar iarna încălzea camera respectivă pentru ca lămâiului să nu-i lipsească căldura.

După anul 2000, când prețurile au tot crescut, doamnei Florica i-a fost din ce în ce mai greu să încălzească o cameră în plus din pensia micuță pe care o avea.

Dar a găsit soluția cea mai bună: în anul 2001 a dăruit bisericii lămâiul pe care îl iubea atât de mult.

Și acum, după atâția ani, de câte ori intru în biserică, parcă o văd pe doamna Florica, acolo, lângă copacul pe care l-a îngrijit și pe care ni l-a dăruit nouă tuturor cu atâta dragoste!

Vă mulțumim, doamna Florica, pentru darul viu făcut bisericii și nouă! A rămas la fel de frumos și de rodnic peste timp, să vegheze amintirea dumneavoastră și rugăciunile noastre“.

Iuliana Sbirnea

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal: 800009;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24;

Cantina parohială: Galați, str. Alexandru Ioan Cuza, nr. 31;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Pr. Gabriel-Ioan Pelin: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

Pr. Octavian Pelin: 0 7 4 0 5 4 3 5 2 4

e-mail : vovidenia@gmail.com; pelin_gabriel@yahoo.com

www.bisericavovidenia.ro